

UNA CARTA SOTA LA FLOR

«Els morts viuen gràcies a l'amor.»

JOHN FOWLES (EL MÀGIC)

Estimat germà,

Han passat ja tres anys des d'aquell diumenge que mai no hauria d'haver existit. T'escric aquesta carta abans d'agermanar-me amb tu en aquest cementiri desolat i fred.

El funcionari ha tancat la porta i ni tan sols no he hagut d'amagar-me. Està tan acostumat a les meves visites que, per a ell, m'he convertit en una escultura més d'aquest cementiri urbà. He deixat d'importar-li. I millor que sigui així.

Abans d'embolcallar-me en la manta per protegir-me del fred de fora i del fred de la meva pròpia ànima, t'escric a la llum d'una espelma. Després, plegaré el paper vegetal en quatre trossos i l'ocultaré rere la flor violeta del meu pit, ben a la vora del cor, tal com van ensenyar-me els pàl·lids.

Et trobo a faltar, germà meu.

Milers de vegades s'ha projectat dins el meu cap la pel·lícula de la nostra desgràcia. Em veig a mi mateix al garatge del papa, tractant de convence't que agafem la vella Sanglas per anar a fer un volt. Sento el brunzit del motor quan arrenquem. Quan enfilem la carretera de baixada, em dius des del darrere: «Vés amb compte». Un segon després, veig el camió que se'ns creua i el món que gira al meu voltant, com si el mecanisme que el mou hagués embogit. I, aleshores, el no-res.

He oblidat gairebé completament el que vaig fer els mesos següents al teu viatge sense retorn. Tan sols recordo que la mama va marxar als Estats Units, i que el papa es va tornar un mort vivent, com jo, però sense disfressa romàntica.

Continuo pensant que la mort es va equivocar en escollir la seva víctima. Hauria d'haver-se'm endut a mi, que solament afegeixo problemes al món, i t'hauria d'haver deixat a tu amb vida.

Però suposo que ja és massa tard per lamentar-se.

Durant aquests tres anys, vaig pensar que aviat vindria a l'altra banda de la vida a acompanyar-te, però un segon accident ho va impedir. El primer et va treure la vida i va matar la meva ànima. El segon me la va retornar.

Aquell accident es diu Alèxia.

Ella em va rescatar del món dels morts vivents, ben segur perquè ella mateixa arrossega el seu propi turment i és més forta que jo.

Em sento culpable d'estimar-la. Després del que vaig fer no mereixo la felicitat, i ella és el més semblant a aquest estat que pot existir per a mi. Potser, ben mirat, és una felicitat obscura, plena de turbulències, però és felicitat al capdavant.

Quan miro els seus ulls negres i profunds, en acaronar els seus cabells i recórrer a petons la blancor de la seva pell, cada cop que parla, quan passegem agafats de la mà, compartim el silenci o fem l'amor, sento que ella és l'únic món al qual pertanyo.

L'Alèxia diu que no hauria d'estimar-la, que és un monstre per haver enviat la seva germana a la mort. Però, de fet, jo sóc un altre monstre, i les nostres ànimes encaixen com un puzle perfecte, format per dues peces negres.

Des de l'altra banda de la vida, ben segur que et preguntes per què t'explico coses que de fet ja saps prou bé. No he deixat mai de sentir el teu alè, germà meu, i és per això que m'estimo més dir-t'ho tot sempre. El motiu pel qual he vingut a passar una altra nit al teu costat, i pel qual clavaré aquest missatge sota la flor, és que tinc por.

Mai no he tingut por de la mort, ja ho saps, però em terroritza pensar en una vida sense l'Alèxia. Fa tres setmanes, quan ens vam retrobar després d'un llarg silenci, em deia que havia d'estar preparat per a la seva desaparició. Diu que farà una cosa terrible i que l'ha de fer sola. Li he preguntat moltes vegades què és això tan terrible, però no m'ho vol dir. Quan toques una de les seves zones d'ombra, és l'ésser més hermètic de l'univers.

Em pregunto què puc fer per retenir-la. L'Alèxia em diu que deixi morir el demà, però no puc viure amb aquesta incertesa. Sé que em tornaré boig si ella torna a desaparèixer.

Apiada't de mi des de la teva eternitat, germà meu, i dóna'm algun consell. Sé que sóc una mica patètic des que m'he enamorat, però el meu mal ja no es pot guarir.

Teu sempre,

Christian